

(18. 4.)

VERSLAG.

Na kennisneming van de Memorie van Antwoord op het Voorloopig Verslag betreffende het nevenvermeld wetsontwerp en van de daarin gebrachte wijzigingen, heeft de Commissie van Rapporteurs het wenschelijk geacht ter voorbereiding van de openbare beraadslaging met de Regeering in nader overleg te treden, Aan de daartoe door de tusschenkomst van den Voorzitter der Kamer tot hem gerichte uitnodiging heeft de heer Minister van Oorlog met de meeste welwillendheid gevolg gegeven.

De vooraf aan de Regeering medegeleelde punten, waarop dat overleg betrekking had, en de uitkomsten, die het opleverde, worden hieronder ter kennis van de Kamer gebracht.

1°. Uit de laatste woorden van § 2, II, der Memorie van Beantwoording op het Voorloopig Verslag blijkt, dat, in het geval bedoeld in de voorgestelde slotzinsnede van art. 12, de door de gemeente gemaakte kosten van hetgeen in de gebouwen noodig is door het Rijk zullen worden vergoed. De vraag was bij de Commissie gerezen, of sommige gemeenten de beteekenis van het woord »noodig» niet wellicht te ruim zouden kunnen opvatten en tot uitgaven overgaan, die zonder bezwaar achterwege hadden kunnen blijven. Gaarne wenschte de Commissie dan ook te vernemen, of alle uitgaven zonder onderscheid, door de gemeenten uit dezen hoofde gedaan, haar vanwege het Rijk zouden worden vergoed.

De Minister antwoordde hierop, dat het in de bedoeling der Regeering ligt bij eventueele bekrachtiging van het ontwerp een Koninklijk besluit uit te lokken, waarbij, evenals ten opzichte der wet van 1866 door het Koninklijk besluit van 29 Maart 1867 (*Staatsblad* n°. 18) is geschied, reglementaire bepalingen zouden worden vastgesteld ten opzichte van hetgeen in het hier bedoelde geval door de gemeenten naar gelang van omstandigheden zou behooren te worden verschaft, zoodat zij op restitutie der daarboven door haar gemaakte kosten in geen geval aanspraak zouden kunnen maken.

De Commissie van Rapporteurs verklaarde zich met dit

antwoord voldaan, maar vroeg of het niet wenschelijk voorkwam in de wet zelve uit te drukken, dat uitsluitend restitutie zal verleend worden voor hetgeen verstrekt *moet* worden, niet voor hetgeen verstrekt *is*. De mogelijkheid toch bestaat, al zal zij zich ook niet vaak voordoen, dat een gemeentebestuur uit overmaat van ijver, gepaard wellicht aan mindere bekendheid met desbetreffende bepalingen, tot het maken van onnoodige uitgaven overgaat. De Minister beaamde deze opmerking en verklaarde zich bereid, eene wijziging van de voorgestelde nieuwe slotzinsnede van art. 12 alsnog in overweging te nemen.

2°. Terzelfder plaatse leest men, dat het onderbrengen van het daar bedoelde krijgsvolk zooveel mogelijk in openbare of andere gebouwen zal plaats hebben door de zorg van den burgemeester in overleg met den commandant van den troep. Hoe nu, zoo vroeg de Commissie van Rapporteurs, wanneer dat overleg niet het gewenschte gevolg oplevert en de burgemeester weigerachtig is een gebouw ter inkwartiering aan te wijzen? De Regeering zal hem daarover later van haar ongenoegen kunnen doen blijken, maar op het oogenblik zelf is tegenover hem de commandant machteloos. Behoort voor dergelijke gevallen, als in art. 33, laatstgenoemden de bevoegdheid niet te worden toegekend met betrekking tot de voorziening in de behoeften te handelen, zooals hem op zijne verantwoordelijkheid het meest geraden voorkomt?

Het antwoord hierop luidde, dat de burgemeester door vorenbedoelde weigering in strijd zou handelen met een stellig voorschrift der wet. Blijkens de in het voorjaar opgedane ondervinding, toen reeds op de thans voorgestelde wijze is gehandeld, vond buitendien deze maatregel algemeen bijval en mag ook daaruit afgeleid worden, dat conflicten in de toekomst wel tot de groote zeldzaamheden zullen behooren. Mocht zich er later, tegen verwachting, een dergelijk conflict voordoen, dan zal de commandant van den troep wel steeds de noodige voorzieningen kunnen treffen, totdat door de bevoegde autoriteit omtrent het conflict zal zijn beslist.

De Commissie van Rapporteurs is van oordeel, dat de openbare beraadslaging over dit wetsontwerp door de gewisselde schrifturen en het gepleepl overleg genoegzaam is voorbereid.

Aldus vastgesteld den 6den December 1889.

DE RUITER ZYLKER.
VAN WASSENAER VAN CATWIJCK.
LUCASSE.
BEVERS.
FABIUS.

